

[Ole Espersen.]

vokater til møde ved de forskellige domstole i forbindelse med straffesager og sager, hvori der er givet fri proces. Der er ikke i de pågældende paragraffer givet kriterier, i henhold til hvilke advokater skal udvælges. I praksis udvælges de pågældende oftest efter anciennitet, men det står den indstillende domstol og justitsministeren frit for at fravige dette princip.

Denne udvælgelsesmetode kan være rimelig, når der henses til, at loven ikke opstiller bestemte kriterier. På den anden side vil den i praksis kunne føre til, at advokaterne ofte først bliver antaget til at udføre beneficerede sager på et tidspunkt, hvor deres advokatvirksomhed har antaget et sådant omfang, at deres mulighed tidsmæssigt og økonomisk for at beskæftige sig med de pågældende sager er formindsket. Omvendt kan den gældende praksis gøre det vanskeligt for yngre og måske specielt interesse-rede advokater at få del i udførelsen af de pågældende sager.

Selve det forhold, at en advokat har virket i en årrække — opfylder anciennitetskravet — borger ikke for, at han har tilstrækkelig indsigt i f. eks. straffesager, og specielt ikke for, at han har nogen særlig interesse i at virke inden for de sager, der er nævnt i de to paragraffer i retsplejeloven.

Selve det forhold, at en jurist har modtaget beskikkelse som advokat, må, indtil omstændighederne tilsiger andet, være tilstrækkelig dokumentation for, at han er egnet til at virke som advokat i beneficerede sager.

En rimelig nyordning synes at være, at de lokale domstole kan opfordre advokaterne inden for området til at melde sig som interesserede, hvorefter vedkommende domstol vil kunne vælge mellem dem i hvert enkelt tilfælde. Muligvis bør der i lovgivningen indføres regler om, at advokater, der har vist sig uegnede, af domstolen, eventuelt af justitsministeren efter indstilling af domstolen kan udskydes af listen.

Bortset fra en ordning af den sidstnævnte karakter vil ændringerne muligvis kunne ske rent administrativt.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Af de bestemmelser i retsplejeloven, som

hr. Ole Espersen nævner, fremgår, at der i loven er sat grænser for, hvor mange advokater der kan antages som offentlige forsvarere til at udføre sager for parter, der har fri proces, idet justitsministeriet skal antage et passende antal.

Loven forudsætter således, at der sker en positiv udvælgelse af advokaterne, og jeg tror derfor ikke, at den ændring af den nuværende ordning, som spørgeren har foreslået, kan ske administrativt. Men måske kan der være grund til at understrege, at den nuværende ordning næppe af advokaterne betragtes som noget privilegium.

Allerede i 1945 henstillede Advokatrådet, at reglerne blev ændret i overensstemmelse med de synspunkter, som hr. Ole Espersen her er talsmand for. Man frarådede fra domstolens side stærkt en sådan ændring, og derefter fandt justitsministeriet ikke at kunne gå ind for ændringen. På den anden side var man enig i, at når en part ønskede det, burde der være mulighed for at beskikke en advokat uden for de antagnes kredse, forudsat at den pågældende var kvalificeret og mødeberettiget for den pågældende ret, og en bestemmelse herom blev indført i 1946.

Baggrunden for, at man ikke fulgte Advokatrådet indstilling i 1946, var, at der må lægges afgørende vægt på, at kun kvalificerede advokater med erfaring i behandling af sager for domstolene antages, og ikke alle advokater kan på forhånd anses for at være egnede til at udføre beneficerede sager. Navnlig i straffesager er det af betydning, at advokaterne ved hyppige beskikkelser erhverver indsigt i disse sagers specielle beskaffenhed.

Antagelsen af advokater sker på grundlag af indstillinger fra domstolene og fra Advokatrådet. Der er ikke nogen absolut aldersgrænse hverken opad eller nedad, og udvælgelsen sker ud fra kvalifikationsmæssige hensyn og ikke efter et anciennitetsprincip.

Det er ikke mit indtryk, at den måde, hvorpå de beneficerede advokater udvælges, i sig selv kan kritiseres, eller at man på den anden side kan være nogenlunde sikker på, at den ordning, hr. Ole Espersen her foreslår, ville betyde en forbedring, og jeg tror derfor ikke, at man kan betragte spørgsmålet om en ændring som særlig aktuelt.